

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 2. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρεττῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 37

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Νὰ γιὰτὶ σ' ἓνα στρατηγὸ χρειάζε-
ται, ἔξω ἀπ' τὴ μόρφωση καὶ τὴν ἰκα-
νότητα κι' ἡ σωματικὴ εὐρωστία.

Μὰ ἔξω ἀπ' τὸ στρατηγὸ, μιὰ τα-
ξιαρχία ἀργήσε πολὺ νὰ βρεθῇ στὴ
θέσῃ της. Μιὰ ἄλλη πήρε μιὰ βόμβα
γιὰ φωτοβολίδα καὶ ξεκίνησε πρὶν δοθῇ
τὸ σινιάλο. Δυὸ στρατηγοὶ
σκοτώθηκαν μαζί μὲ τέσσερις
χιλιάδες ἄνδρες κι' ἡ ἡμερο-
μηνία αὐτῇ, 18 Ἰουνίου, ἡ
μοιραία ἡμερομηνία τοῦ Βα-
τερλώ, ἔμεινε καὶ πάλι θλιβερὴ
γιὰ τὰ Γαλλικὰ ὅπλα.

Μετὰ δέκα μέρες, ὁ Λόρδος
Ράγκλαν πέθανε κι' αὐτὸς ἀπ'
τὴ χολέρα, ἀκολουθώντας τὴν
τύχη τοῦ Σκίλντ-Ἀρνώ.

Ὑστερα οἱ Ρῶσοι, γεμάτοι
θάρρος ἀπ' τὴς ἐπιτυχίες τους,
ἐπεχείρησαν μιὰν ἐξοδὸ, ἀλλὰ
οἱ Γάλλοι τοὺς ἀπέκρουσαν
σ' ἔλα τὰ σημεῖα. Ἀπ' τὴν
ἡμέρα αὐτὴ ἀρχισε συστημα-
τικὴ κι' ἐπίμονη ἐργασία γιὰ
τὴν καινούργια ἐπιθεσῇ.

Τέλος ἀνέτειλε ἡ μεγάλη
μέρα. Ἦταν ἀρχὲς Σεπτεμ-
βρίου.

Ὅλοι ἤθελαν νὰ ξεπερδέ-
φουν πιά μ' αὐτὴ τὴν πολιορ-
κία ποὺ τοὺς καταδίκαζε νὰ
μουδιάζουν μεσ' στὰ χαρῶ-
ματα. Μὰ κι' οἱ Ρῶσοι εἴ-
χανε πιά ἀποκάμει. Ὅλα τὰ
στρατεύματα τοῦ τσάρου, σὰν
ἀλλεπάλληλα κύματα, ἤρθαν
καὶ σπαταλήθηκαν μέσα στὸ
μακελεῖο τῆς Σεβαστούπολης
κι' ἦταν σ' ἔλους φανερὸ πὼς
ἔταν οἱ πολιορκητὲς θάκυρῖσαν
τ' ὀχύρωμα Μαλακῶφ, ὁ πό-

λεμος αὐτὸς θάπαιρνε ὀριστικὸ τέλος.

— Ἀτυχοὶ εἴμαστε, Βωτραίν, εἶπε
ὁ ταγματάρχης Καρδινιὰν στὸν ὑπολο-
χαγὸ τοῦ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κατὰ τὴς
ἐννιά τὸ πρωί, ὅταν οἱ πυροβολαρχίες
ἀνοῖξαν φωτιὰ πάνω στὸ φρούριο. Ἀ-
τυχοὶ εἴμαστε καὶ θὰ καθόμαστε μὲ
χέρια σταυρωμένα, μιὰ μέρα σὰν τὴ
σημερινή!

— Ποιὸς ξέρει, ταγματάρχα μου,
μπορεῖ ν' ἀνοίξουμε τίποτε δουλειές
στὸν κάμπο.

— Τί «δουλειές», καίμενε Βωτραίν.
Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρ-
διά σου, ἔλα νὰ μὲ βρῇς στὴν ἔκτῃ

παράλληλο, στὴς δυό. Θ' ἀπολαύσουμε
σπάνιο θέαμα.

— Ἡ ἐπιθεσῇ θὰ γίνῃ ἀκριβῶς τὸ
μεσημέρι, ταγματάρχα μου.

— Ναι, ὁ στρατηγὸς Πελισσιὲ φο-
βήθηκε μήπως πάρουν πάλι τὴς ὁδοὺς
γιὰ σινιάλα, κι' εἶπε νὰ κανονίσουν
ἔλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τὰ ρολόγια τους
σύμφωνα μὲ τὸ ρολοῖ τοῦ ἐπιτελείου.
Ὡστε τώρα δὲν ἔχει σινιάλο. Ἀκρι-
βῶς τὸ μεσημέρι, θὰ ξεκινήσουν.

* *

Στὴς ἔντεκα, ὁ Ἑρρίκος Καρδινιὰν
ἐφθασε στὴν ἕκτῃ παράλληλο καὶ πέ-
τυχε ἀπ' τὸν στρατηγὸ Μποσκέ τὴν

ἄδεια νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ
ὑπασπιστής. Κι' εἶχε τὸ λόγῳ
τοῦ ποὺ διάλεξε αὐτὴ τὴ θέσῃ,
γιατὶ κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πα-
ράλληλο ἦταν στημένη ἡ πυ-
ροβολαρχία μὲ τὰ ραβδωτὰ
κανόνια τοῦ Γιάννη, ποὺ ἔστει-
λαν τὴς τεράστιες ὁδοὺς τους
ὡς τὴς τελευταῖες ἀκρὲς τῆς
Σεβαστούπολης.

Ἀπὸ τρεῖς μέρες τώρα,
εἶχε ἀρχίσει ὁ προπαρασκευα-
στικὸς βομβαρδισμὸς, ἓνας βομ-
βηρισμὸς «διαβολικὸς», ὅπως
εἶπε ὁ Γορτσῶφ. Ὁκτακόσια
κανόνια τῶν συμμάχων, χίλια
τετρακόσια τῶν Ρῶσων, ξε-
νοῦσαν φωτιὰ ἀδιάκοπα μέρα
καὶ νύχτα. Σὲ κανέναν πόλεμο
ἴσαμε τότε δὲν εἶχε γίνῃ παρ-
όμοια μονομαχία πυροβολικοῦ.

Ἡ Σεβαστούπολις εἶχε γίνῃ
ἓνας σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια. Μόνο
δεκατέσσαρα σπίτια ἔμεναν
ἀκόμη ὄρθια. Ἀμίλητος μπρο-
στὰ στὴν τρομερὴ αὐτὴ κατα-
στροφὴ ποὺ ἐξολόθρευε τὴν
ἄτυχῃ πόλιν, ὁ Ἑρρίκος φαν-
ταζόταν τὸν μικρὸ Φεδὸρ νὰ
κοιμάται στὴν ἀγκαλιά τῆς
τραυμαμένης μαννούλας του.

Ὁ Πέτρος ἦταν πλάι του,
ὅπως πάντα.

— Ὁλ' μπορέσῃς νὰ βρῇς
τὸ σπιτάκι τους; τὸν ρώτησε

«— Γιάννη! Γιάννη! ψιθύρισε πέφτοντας ὁ Ἑρρίκος.»
(Σελ. 290, στ. β'.)

Συνεννοήθηκαν άμέσως. Κι' ο Πέτρος αυτό συλλογιζόταν.

—Θά τδδρω με κλειστά τὰ μάτια, ταγματάρχα μου, άποκρίθηκε ζωηρά· τὸ βλέπω άκόμη στήν άκρη τῆς πόλης, κοντά σ' ένα μεγάλο στρατώνα, μέσα στήν πρασινάδα.

—Νά τὸ θυμηθοῦμε νά πᾶμε άμέσως... Δυστυχισμένοι άνθρωποι!..

—Έννοια σας, ταγματάρχα μου, θά τὸ θυμηθῶ ἐγώ.

—Έντεκα καί πενήντα ἔξη λεπτά! εἶπε ὁ στρατηγὸς Μποσκὲ βγάζοντας τὸ ρολόγι του. Τέσσερα λεπτά άκόμα!

Δίπλα του, ἡ μουσική τοῦ 1ου τῶν ζουάδων περίμενε: οἱ τυμπανιστὲς μετὴν μπαγκέτα στὸν άέρα, οἱ σαλπιδῆς μετὰ τὰ ὄργανα κοντά στὰ χεῖλη. Πίσω ἀπ' τὸν καπνὸ τῶν κανονιῶν, τὰ συντάγματα εἶχαν πάρει τίς θέσεις τους, τὰ χαρακώματα εἶχαν άδειάσει κι' οἱ άνδρες, σιωπηλοί, άκόνιζαν τίς μπαγιονέτες, γιατί ἤξεραν ὅτι τ' ὄπλο αὐτὸ θάπαίξει τὸν σπουδαιότερο ρόλο.

Μεσημέρι!

Τὸ σάλπισμα τῆς ἐφόδου χτυπᾷ καί μεταδίδει σά με ἤλεκτρικὸ ρεύμα ἔναν ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό στὶς τάξεις τῶν συμμάχων.

Οἱ ζουάδοι τοῦ 1ου δὲν άπέχουν παρά 25 μέτρα ἀπὸ τὰ τεῖχη. Μ' ένα πῆδημα πέρασαν τὴ μικρὴ αὐτὴ άπόσταση. Δὲν χρειάζονται οὔτε σκάλες οὔτε πολιορκητικὲς μηχανές, γιατί τὰ ἐρείπια ποὺ ἔχουν σωριαστῇ μπρὸς στὰ τεῖχη διευκολύνουν τὴν αναρρίχηση.

Γιὰ τοὺς Ρώσους ἡ ἐπίθεση ἦταν ξαφνικὸ χτύπημα. Μόνο οἱ πυροβολητὲς βρίσκονται στὸ δούρωμα. Πολεμοῦν μετὰ ἐργαλεῖα τῶν πυροβόλων, μετὰ σίδερα, μετὰ ὅ,τι βρέθηκε στὰ χεῖριά τους. Καί σκοτώνονται ὅλοι ἐκεῖ, μέσα στὸν άπελπισμένον αὐτὸν άγώνα.

Τὸ 7ο τῆς γραμμῆς ἔρχεται νά ἐνισχύσῃ τοὺς ζουάδους. Τὸ δούρωμα Μαλακῶφ κυριεύεται κι' ὁ στρατηγὸς Μάκ-Μαὼν προβάλλει στήν κορφή του ἀνάμαλλος, δίχως πηλίκιο, δίπλα στήν τριχρωμὴ σημαία ποὺ ἔχει στηθεῖ στὰ συντρίμματα.

Οἱ Γάλλοι ζητωκραυγάζουν. Μά οἱ Ρώσοι πολεμοῦν νά ξαναπάρουν τὸ κλειδί τῆς Σεβαστούπολης.

Τρεῖς τεράστιες Ρωσικὲς φάλαγγες σκαρφαλώνουν στὸ δούρωμα. Ἀρχίζει ἕνας άγώνας τρομερός. Τέσσερα γαλλικὰ συντάγματα πολεμοῦν μαζί με τοὺς ἥρωικούς ζουάδους. Ἡ μάχη γίνεται σῶμα με σῶμα, μετὰ φωνές, μετὰ κλήσεις, μετὰ βρισιές, ὅπως στήν πολιορκία τῆς Τροίας. Μάχη ἀληθινὰ ὁμηρικῇ.

Ένας ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ εἶπε στὸν Μάκ-Μαὼν ὅτι κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἦταν ἕνας τρομερὸς ὀπνο-

μος, ποὺ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μποροῦσε νά κάμῃ ἔκρηξη καί νά τὸν καταπιῇ. Ὁ Μάκ-Μαὼν ἔδωκε τὴν ιστορικὴ άπάντησιν:

—Έδῶ βρεθήκαμε, ἔδῶ θά μεῖνουμε.

Καί ἡ ρωσικὴ ἀντεπίθεση εἶχε άποκρουσθῇ.

Τὴν ἴδιαν ὥρα οἱ Έγγλέζοι εἶχαν άποκρουσθῇ σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ φρουρίου. Μά ἡ Γαλλικὴ ἐπιτυχία στὸ Μαλακῶφ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε στὶς πέντε ὁ Γορτσάκωφ ἔδωκε στὰ στρατεύματά του τὴ διαταγή ν' άδειάσουν τὴν Σεβαστούπολη.

Στὶς δύομιση, καθὼς ὁ στρατηγὸς Μποσκὲ ἔδινε διαταγὲς νά ἐπαναληφθῇ ἡ ἐπίθεση ποὺ οἱ Ἀγγλοὶ τὴν εἶχαν χάσει, ἕνα κομμάτι ἀπ' ὁδὶδα τὸν βρῆκε στὸν δεξιὸν ὄμο.

Ὁ Έρρίκος Καρδινιάκ τὸν εἶδε νά κλονίζεται κι' ἔτρεξε κοντά του. Μά τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἴδιος σωριάστηκε στὸ χῶμα: ἕνα μυδράλλιο τοῦχε τρυπήσει τὸ στήθος.

—Γιάννη! Γιάννη! ψιθύρισε πέφτοντας.

Ὁ Πέτρος, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε σά σκιά, βρέθηκε εὐθὺς ἀπὸ πάνω του. Τὴν ἴδια στιγμή ἔφτασαν καί δυὸ νοσοκόμοι μ' ένα φορεῖο καί σὲ μιὰ ὥρα ὁ Έρρίκος βρισκόταν στὸ χειρουργεῖο τοῦ Μύλου.

Ὁ Πέτρος τὸν εἶχε άκολουθήσει χύνοντας θερμὰ δάκρυα.

Εἰδοποιήσαν καί τὸ Γιάννη, μά αὐτὸς δὲ μπόρεσε νά φύγῃ ἀπ' τὴν πυροβολαρχία καί δοκίμασε τὸ μαρτύριο νά συλλογίζεται τὸν άδελφό του νά παλεύῃ μετὰ τὸ θάνατο καί νά μὴ μπορῇ νά τρέξῃ κοντά του.

Πόσες παρόμοιες θυσίες δὲν απαιτεῖ ἡ στρατιωτικὴ ζωή!

Ἐάπλωσαν τὸν Έρρίκο σ' ένα κρεβάτι ἐκστρατείας. Ὁ χειρουργὸς τὸν εξέτασε καί κούνησε τὸ κεφάλι. Τὸ ἄριστερό πνεμόνι ἦταν τρυπημένο.

—Οἱ ὥρες του εἶναι μετρημένες, εἶπε σιγὰ σιγὰ στὸν ὑπολοχαγὸ Βωτράιν, ποὺ περίμενε μ' άγωνία τ' άποτελέσματα τῆς εξέτασης.

Ὅσο σιγὰ κι' ἀν μίλησε, ὁ Έρρίκος τὸν άκουσε καί κατάλαβε. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ὑπολοχαγοῦ του καί τοῦ ταγματάρχα του ποῦχε ἔρθει κι' αὐτὸς κι' ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα.

—Πετράκη! ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ.

—Έφυγε τρεχάτος κι' εἶπε πῶς θά γυρίσει άμέσως, ταγματάρχα μου, εἶπε ὁ Βωτράιν.

Μιὰ λάμψη πέρασε γοργὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ πληγωμένου. Ὑστερα ρώτησε:

—Τὸ πήραμε τὸ Μαλακῶφ;

Τοῦ άπάντησαν ναί. Ὑστερα ρώ-

τησε γιὰ τὴν πληγὴ τοῦ στρατηγοῦ Μποσκὲ. Τοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἦταν θάνασιμη.

—Πολύ-καλά, ψιθύρισε.

Καί πρόσθεσε άργά:

—Νά πεθάνω στὴ μάχη... σὲ μιὰ μέρᾳ νίκης... νά τ' ὄνειρό μου...

Ἀλγες στιγμὲς βυθίστηκε σὲ λήθαργο. Ὑστερα σὰ νά ξυπνοῦσε άπότομα:

—Τὸν παπᾶ! εἶπε.

Τὸν εἶχαν κιόλας φωνάξει καί σὲ λίγες στιγμὲς ἔμενε μόνος μετὰ τὸν ἐτοιμοθάνατο.

Ὅταν ἐδῶκε ὁ παπᾶς, ὁ Έρρίκος φαινόταν ζωογονημένος. Κοίταζε τὴν πόρτα, σὰν νά συγκέντρωνε τὰ λείψανα τῆς ζωῆς του στήν άναμονή, ποὺ ἔδινε στὰ μάτια του τὴν τελευταία τους λάμψη.

Ἡ πόρτα τοῦ χειρουργεῖου άνοιξε. Τὰ κερένια μάγουλα τοῦ ἐτοιμοθανάτου τὰ χρωμάτισε ἕνα κῦμα ἀπὸ αἷμα.

Μπήκε μιὰ «άδελφή» τοῦ Ἀγίου Βικεντίου. Τὴν άκολουθοῦσε ὁ Πέτρος.

Μὲ τὸ μαντικὸ ἐνστικτο τοῦ ἐτοιμοθανάτου ὁ Έρρίκος εἶχε μαντεύσει ὅτι θά ἐρχόταν ἡ Δούση Μπερτινύ.

Δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθε στήν Κριμαία. Ἦξερε πῶς ὁ Πέτρος τὴν εἶχε βρεῖ σὲ κάποιο χειρουργεῖο μὰ ἀπ' τὴ σιωπὴ του ἔμάντευσε ὅτι ἡ Δούση τοῦ εἶχε άπαγορεύσει νά κάμῃ λόγο γι' αὐτήν.

—Θάρθῶ, τοῦ εἶχε πεῖ, μὰ μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ θάχῃ τὴν άνάγκη μου. Τότε ἔλα νά με φωνάξης.

Τώρα πιά εἶχ' ἔρθει ἡ μέρα, κι' οἱ δυὸ ὥραιες αὐτὲς ὑπάρξεις ἔπαιρναν ἀπ' τὸ θάνατο, ποὺ τὰ ἐξάλειφεν ὅλα, τὴν άδεια νά ξαναῖδωθούν.

Προχώρησε, χλωμὴ σὰν τὸν ἐτοιμοθάνατο, ὥραία, μετὰ τὴν ὁμορφιά τῶν παρθένων καί τῶν ἀγγέλων.

—Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ὁ πληγωμένος.

Τὸ χέρι του κρεμόταν ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐκείνη τὸ πήρε στὰ χεῖριά της καί γονάτισε. Ἀκούμπησε τὸ άγνὸ μέτωπό της πάνω στὸ χέρι αὐτὸ ποὺ ἀρχίζει νά ψυχραίνεται, νοιώθοντας πῶς ὁμόρφαινε ἔτσι μετὰ τίς ὥραιότερες ἀναμνήσεις, τίς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

—Εὐχαριστῶ! εἶπε πάλι σιγανὰ.

Ἡ Δούση εἶχε βυθισθῇ στὴ θερμότερη προσευχή.

Στὶς πέντε ἔφτασε ὁ Γιάννης, μετὰ τὸ πρόσωπο μαῦρο ἀπ' τὴν μαρτυρία καί τὰ μάτια κόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα.

Ἐνόησε τὸ μοῖρατο δίχως νά βωτήσῃ. Ἐσκύψε καί φίλησε τὸ μέτωπο τοῦ άδελφοῦ του.

Πέρασε μισὴ ὥρα άκόμη δίχως νά μιλᾷ κανεὶς μπροστὰ στὸν ὥραιο καί γαλήνιο αὐτὸ θάνατο. Ὁ Πέτρος εἶχε γονατίσει δίπλα στήν άδελφή του, ἡ κα-

ἀναπνοὴ τοῦ πληγωμένου γινόταν ἐπιπονη. Ἡ ζωὴ ἔφευγε σταλιά-σταλιά ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Ἡ πόρτα άνοιξε καί πάλι καί φάνηκε ὁ στρατηγὸς Πελισσιέ.

Βέβαιος τώρα γιὰ τὴ νίκη, εἶχε ἔρθει βιαστικὸς νά ἰδῇ τὸν στρατηγὸ Μποσκὲ ποὺ ἤξερε πῶς εἶχε πληγωθῇ σοβαρά, καί στὸ ἴδιο τὸ χειρουργεῖο, ἔμαθε ὅτι, ἐκεῖ κοντά, πέθαινε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ, ποὺ τόσο καλὰ τὸν ἐγνώριζε.

Μπήκε άκτινοβολώντας. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀντιπροσώπευε τὴ νικητρία Γαλλία. Προχώρησε στὸ κρεβάτι. Ξεκάρφωσε ἀπ' τὸ στήθος του τὸν πολεμικὸ σταυρὸ του κι' άκούμπησε τὴν κόκκινη ταινία στὸ ματωμένο στήθος τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

(Ἀκολουθεῖ)

“ΟΧΙ, Η ΝΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ...”

Ἡ μαμμά, καθισμένη, κοντά στὸ κλειστὸ παράθυρο, μετὰ κάποιο κίνημα ποὺ τώρα ἀρχίζει, φαίνεται πολὺ στενοχωρημένη. Δὲν ἔχει καθόλου ὄρεξη, αὐτὴ τὴν ὥρα, νά κεντήσῃ. Κάποια μεγάλη θλίψη φαίνεται ζωγραφισμένη στὸ ἀλαφρὰ ρυτιδωμένο πρόσωπό της κι' ἕνας άναστεναγμὸς ακούγεται κάπου-κάπου νά βγαίνῃ ἀπ' τὰ στήθια της. Καί βέβαια, πῶς νά μὴ λυπᾶται καί πῶς νά μὴν άναστενάζει, ακούγοντας τόσην ὥρα τώρα, ἀπ' τὴ διπλὴν κάμαρα, τὸ κλάμμα τῆς μικρῆς τῆς Νίνας;

Ἡ μαμμά πονεῖ πολὺ. Τὸ κλάμμα τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου τὴ στενοχωρεῖ, τὴν πλῆττει, πολὺ δὲ περισσότερο ὅταν τὸ κλάμμα αὐτὸ εἶναι τῆς Νινούλας, τῆς μονάκριβης κόρης της. Ἀφίνει τὸ κίνημα νά πέσῃ ἀπ' τὰ χεῖριά της, ποὺ δὲν μποροῦν πιά νά ἐργαστοῦν καί κρατώντας τὸ κεφάλι της μετὰ τὸν άγκώνα στηριγμένο στήν ξύλινη προεξοχή ποὺ ἔχει τὸ παράθυρο, φαίνεται σὰν κάτι νά συλλογιέται. Συλλογιέται καί τί ἄλλο βέβαια ἀπ' τὴν τελευταία ἀλλαγὴ, ποὺ τώρα κάμποσες ἡμέρες βλέπει στὸν χαραχτήρα τῆς Νίνας;

Καί πάει ὁ νοῦς της στὰ περασμένα δυὸ-τρία χρόνια, ποὺ τόσο καλὰ τὰ πέρασαν, ποὺ τόσο καλὴ, τόσο εὐγενική, φαινόταν ἡ Νίνα, σὲ ὅλους μέσα στὸ σπίτι...

Τώρα ὅλοι ἔχουν παράπονα μαζὴ της. Ἡ μαγείρισσα παραπονιέται, πῶς δὲν τὴν ἀφίνει οὔτε μιὰ μέρα ἡσυχία, νά κἀνῃ τὴ δουλειά της. Ἡ ὑπηρετρία πάλι, κι' αὐτὴ τάχει μαζὴ της, λέγοντας ὅτι τὴν άπασχολεῖ μετὰ τὸ νά στέκεται πάντα ἐμπόδιο μπροστὰ της, ὅταν ἔχει στὸ σπίτι δουλειά. Προχτὲς μάλιστα ἔκαμε δήλωσιν στὴ μαμμά της: ὅτι ἀν ἐξακολουθήσει αὐτὴ ἡ κα-

τάστασι, θ' ἀναγκαστῇ «μετὰ μεγάλη τῆς λύπη» νά φύγῃ.

Καί σὰ νά μὴ φτάνουν ὅλα αὐτά, κάθε μέρα τώρα συγχύζει καί στενοχωρεῖ τὴ μαμμά της.

Ἀ!... κατήντησε πιά ἀνυπόφορη!.. Τὸ βράδυ θ' ἀναγκαστῇ νά τὰ πει ὅλα στὸν μπαμπά της, ποὺ ὡς τὰ τώρα τοῦ τᾶκρυδε, ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ πικράνει τίς λίγες στιγμὲς ποῦρχειται στὸ σπίτι νά περάσῃ μετὰ τοὺς δικούς του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐργασία ὁλόκληρης ἡμέρας...

Ἡ Νίνα, ὡστόσο, ἀπηύδῃσε πιά νά κλαίει. Καθισμένη στὸ μικρὸ της κρεβάτι, φαίνεται σκεπτικὴ κι' αὐτή. «—Δὲ θά μποροῦσε τάχα,—συλλογιέται—νά μὴν ξανακάμει κανέναν πιά νά στενοχωρηθῇ ἐξ αἰτίας της;»

Ἡ ἴδια σκέψιν πάντα τῆς ἔρχεται, ἀργὰ ἔμως πάντα, ὅταν ἔχει πειράξει τὴν ὑπηρετρία καί τὴν μαγείρισσα, ὅταν ἔχει προκαλέσει τὴν στενοχώρια τῆς μαμμᾶς της. «Φαίνεται, θάναι δύσκολο, πολὺ δύσκολο, τὸ νά μπορέσῃ κανεὶς νά διορθωθῇ!...»

Τὸ πρῶτ' ἡ Νίνα, ἔξυπνώντας άργά, καθὼς πάντα τῆς, δὲν ἄφησε τὴν ὑπηρετρία—τὴν καλὴ Μαρία, ποὺ φροντίζει πάντα γι' αὐτήν,—νά τὴν ἐτοιμάσει. Ζητοῦσε μ' ἐπιμονὴ τὴ μαμμά της, ποὺ καθόταν στὴ σάλα, μετὰ κάποιαν κυρία φίλη της, δὲν παύει νά τῆς πῇ. Καί καθὼς δὲν παύει ἀπὸ λόγια ἡ Νίνα, σηκώνεται ὅπως ἦταν ἀπ' τὸ κρεβάτι καί νά σου τὴν!... μέσα στὴ σάλα...

Φαντάσθηκε τὴν ἐκπληξὴ τῆς μαμμᾶς της καί τὴ στενοχώρια, γιὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς κόρης της μὴν ποῦσε στὴν ξένην κυρία! Καί νάταν αὐτὸ σὰν μόνον, καλὰ!... Ἐλάτε ὅμως, ποὺ σὲ μιὰ διακριτικὴ παρατήρησιν τῆς κυρίας, ἡ Νίνα θυμώνει κι' αὐθαδιάζει!..

Ἡ μαμμά, κοκκινίζει, ντροπισμένη: ἡ κυρία, γιὰ νά διορθώσῃ τὰ πράγματα, κάνει πῶς δὲν καταλαβαίνει καί σὲ λίγο φεύγει.

Κατόπι ἀρχίζουν οἱ παρατηρήσεις τῆς μαμμᾶς: ὅτι εἶναι παληοκόριτσο, ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ, καί τὰ κλάμματα τῆς Νίνας, τὰ κλάμματα, ποὺ ἀν καί ἀδικαιολόγητα, τὰ ἔχει, φαίνεται, τόσο εὐκόλα.

«Καί ποῦ διάλεξε τὴν ἡμέρα νά κάμῃ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία!... Τὴν ἡμέρα ποὺ πρόκειται νάρθῃ ὁ μπαμπάς της ἀπ' τὸ ταξίδι καί νά τῆς φέρει τόσα ὥρατα πράγματα!... Ἡ σκέψιν αὐτὴ τὴ βασανίζει πολὺ. Ὁ μπαμπάς, σὰν κάτι νάχε καταλάβει τόσον καιρὸ στὸ σπίτι, άποχαιρετώντας τὴν, ὅταν ἔφευγε, τῆς εἶπε:

—Πιστεύω, στὸ γυρισμόν νά σὲ βρῶ πρὸς πρόνοιαν.

Καί τώρα πόσο θά λυπηθεῖ, ὁ καί-

μένος, ἀντικρύζοντας τὸ θλιμμένο πρόσωπο τῆς μαμμᾶς καί τὸ κλαμμένο προσωπάκι τῆς Νινούλας!..

Ὡ! πρέπει, μέχρι τὸ βράδυ, ὅλα νά διορθωθῶν!

Κι' ἄξαφνα, ἡ Νίνα παίρνει μιὰν ἀπόφασιν, ποὺ μέχρι τώρα δὲν τῆς ἐπέτρεπε ἡ... ἀξιοπρέπειά της νά πάρῃ... Ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της καί προβάλλει—σὰ φοβισμένη—τὸ κεφάλι της, ἀπὸ τὸ άνοιγμα, γιὰ νά δῇ. Ἡ μαμμά της, καθισμένη άκόμα κοντά στὸ παράθυρο, φαίνεται νά κοιτάζῃ, ἀπὸ τὰ τζάμια, κάτω στὸ δρόμο. Ἡ Νινούλα πλησιάζει κρυφὰ κρυφὰ καί τῆς παίρνει τὸ ἕνα τῆς χέρι, φέρνοντάς το στὰ χεῖλη της. Δάκρυα πολλὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μικρὰ ζωηρὰ ματάκια της.

Ἡ μαμμά, γιὰ μιὰ στιγμή, ξαφνιάζεται, στρέφει βιαστικὰ τὸ κεφάλι της καί βλέπει σιμὰ τῆς τὴ Νίνα. Τὰ μάτια τῆς φαίνονται σὰ νά ρωτοῦν: πῶς εἶναι δυνατό αὐτό;»

Μὰ κάποια λόγια τῆς Νινούλας: «—Μαμμά μου, συχώρα με!... δὲν θά σὲ ξαναλυπῇσω πιά!...» τὴν κάνουν νά σηκώσῃ τὴ Νίνα στήν ἀγκαλιά της καί νά δώσῃ ἕνα φίλημα θερμὸ στὸ κλαμμένο τῆς προσωπάκι.

Ὁχι! Ἡ Νίνα δὲν εἶναι κακὸ κορίτσι!.. Ἡ Νίνα μετανοεῖ κι' ἡ μαμμά της, ποὺ τόσον τὴν ἀγαπᾷ, τὴ συγχώρησε μ' ένα φίλημα γεμάτο στοργή.

Τὸ βράδυ, ὁ μπαμπάς δὲν θά λυπηθεῖ, δὲν θά μάθει τίποτα! Τί καλὰ!... Ὅλα τὸν προσμένουν, ἀνυπόμονα, σὰ νά μὴ συνέβῃ τίποτα καί θά καθήσουν ὅλοι μαζὴ, εὐτυχισμένοι στὸ τραπέζι, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ χωρισμό... ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Κάπου ἕνας στύλος, ἕνα φῶς, σκεπῇ, καμπαναριό, ἀνάδυε ἀπ' τῆς καταχνιάς τίς νοτισμένες στάχτες. Στῶν μουσκεμένων ἀγκαθιδῶν τίς μύτες, πλάι στοὺς φράχτες, κατάστρο μισοφέγγαρο τρεμάνοβεν ἀριό:

Γιατὶ βοροῦλα βιαστικὰ πολὺ, διαβατικῇ, τὸ πέρασμά της ὀάντισε στὰ μυτερὰ χαλίκια, καί σ' ἀεροκλώνια πρόσκαιρα κρεμῶντας σκουλαρίκια, κατὰ τὸ δάσος σφύρηκε γιὰ νά χωνεψῇ ἐκεῖ.

Κι' ἡ κούραση μᾶς πρόλαβεν εὐθὺς. Μὰ πρὸς πικρὰ ἡ λημονιόρα ἀπόκαμψε ψυχὴ, γιὰ νά προσμένῃ, μιὰ σφαλίστην ὀξυπορτα, μιὰ κάμαρα θλιμμένη, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἀταχτη, παιδιὰτικὴ χαρὰ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

*Αγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα,—είναι κάμποσος καιρός,—άπάντησα στο δρόμο τόν Σπύρο Ματσούκα.

Θά τόν ξέρετε βέβαια όλοι. Κι' όσοι δέν έτυχε νά τόν γνωρίσετε

προσωπικά, θάκούσατε κάποτε τόνονόμά του. Είναι πασίγνωστος ό άνθρωπος αυτός ό σπάνιος, ό μοναδικός, πού άπό νέος, άπό παιδί σχεδόν, ώς σήμερα πού έχει άσπρες τρίχες, δέν έκαμε άλλη δουλειά, παρά νά γράφει και νά παγγέλλει πατριωτικά ποιήματα, νά βγάξει πατριωτικούς λόγους και νά μαζεύει χρήματα και πράγματα γιά σκοπούς φιλανθρωπικούς κι' έθνικούς. Πότε γιά τόν στόλο, πότε γιά τόν στρατό, πότε γιά τούς τραυματίες τού πολέμου, πότε γιά τά όρφανά τών σκοτωμένων και πάει λέοντας. Μέρα, ώρα, στιγμή δέν ήσυχασε. Και σέ καιρό πολέμου, και σέ καιρό ειρήνης, ό Ματσούκας ήταν πάντα στό πόδι. Και άφού έσέκωνε τήν 'Αθήνα, τριγύριζε τίς 'Επαρχίες, έπισκεπτόταν τά Μέτωπα, πήγαινε άκόμη και στήν 'Αμερική.

Πάντα μέ τόν σκοπό του, μέ μπόττες και μέ κούκο ταξιδιώτη, μ' ένα σάκκο στόν ώμο και μ' ένα σταυρό στό χέρι. Τό στήθος του ήταν γεμάτο έθνόσημα και σύμβολα, κι' ό σάκκος του πατριωτικά έντυπα, πού τά έμοίραζε. Κάποτε, κρατώντας τόν σταυρό, φορούσε κι' ένα ώμοφόριο, σάν άμφιο κάποιας θρησκείας και κάποιας λειτουργίας δικής του. Τόν έλεγαν, κατά τήν περίσταση, έθναπόστολο, στολαπόστολο, στραταπόστολο, σταυραπόστολο. Κι' άν μερικοί φθονεροί τόν έδριζαν επιτήδειο, κατεργάρη, λαοπλάνο, ύποκριτή, οί περισσότεροι όμως τόν τιμούσαν σάν έναν άγνό πατριώτη, έναν πρακτικό νά πούμε ποιητή, πού άφιέρωσε τή ζωή του, μέ αυταπάρνηση κι' άφελοκέρδεια, στήν ύπηρεσία τής Πατρίδας, μεταδίδοντας όπως ήξερε τή δική του φλόγα, τόν δικό του ένθουσιασμό σέ άλλους πολλούς και κάνοντάς τους νά λύνουν τόν σφικτοδέμενο πουνγγί τους και νά προσφέρουν,—πράγμα πού χωρίς τόν Ματσούκα, δέν θά τόκαναν ίσως ποτέ...

Ήμουν άνέκαθεν άπό εκείνους πού έκτιμούν τόν Ματσούκα και τήν εργασία του. Γιατί έτυχε νά τόν γνωρίσω άπό παιδί και νά ξέρω καλά πώς κάθε άλλο είναι παρά ύποκριτής. Και πολλές φορές μου δόθηκε εύκαιρία νά

γράψω γι' αυτόν τά επαινετικά πού τού άξιζαν. Νά σάς πώ όμως τήν αλήθεια; Είχα πη μέσα μου «φτάνει πιά» και δέν τόν σκόπο νά σχοληθώ και πάλι μέ τόν «έθναπόστολο». Ίσως οί τελευταίες έθνικές συμφορές μέ είχαν κάνει νά βαρεθώ γενικά τούς πατριώτες τών λόγων, έστω και τούς πρακτικούς σάν τόν Ματσούκα... Και κάποιο χαρτί πού μου έδωκε στήν τσέπη κατά τήν τελευταία συνάντησή μας,—πάντα δά ό Ματσούκας έχει ένα χαρτί νά σου δώσει,—τό ξέχασα χωρίς νά τό διαβάσω. Φτάνει πιά!...

Άλλά προχτές, κατά τύχη, τό χαρτί αυτό έπεσε στά χέρια μου. Ήταν μιá στιγμή πού δέν είχα άλλη δουλειά. Και τό διάβασα χωρίς νά θέλω...

Ή, λοιπόν! θά ξαναγράψω γιά τόν Ματσούκα! Δέν μπορώ παρά νά ξαναγράψω! Γιατί τό χαρτί αυτό λέει κάτι, πού δέν μπορεί παρά νά φέρη τόν καθένα σέ συγκίνηση και σέ θαυμασμό.—Είναι μιá άναφορά τής Διοικητικής 'Επιτροπής τού Λευκού Σταυρού, πού τήν άποτελούν ό Ματσούκας ό ίδιος, ό Γ. Χουσαφής και ό Γ. Δροσίνης, πρós τόν κ. Πρόεδρο τής Κυβέρνησης. Άλλά τι είναι αυτός ό Λευκός Σταυρός, πώς έγινε και τι σκοπό έχει; Καλύτερ' άπό μένα θά σάς τόν πη ή ώρα! κι' εύχλωτη αυτή άναφορά, πού τήν αντιγράφω:

«Ο Λευκός Σταυρός, ίδρυμα φιλανθρωπικό, όφειλόμενο στήν πρωτοβουλία τού Σπύρου Ματσούκα, θά είναι άναμφίβολως γνωστό και σέ σάς άπό τήν ως τά τώρα δράση του. Πεντακόσιες άπάνω-κάτω θά είναι οί όρφανές τού πολέμου πού έπροίκισε και άποκατέστησε, κι' άνοιξεν έτσι πάλι τά σπύτια τά κλεισμένα άπό τήν αυτόθυσία και τόν ήρωικό θάνατο τών παιδιών τής Πατρίδας και άπό τήν όρφάνια και τήν δυστυχία έθεμελίωσε νέες οικογένειες, πού 'Ελληνικές, πού συνυφασμένες μέ τήν 'Εθνική Ίδέα και τήν Πατρίδα.

«Ο Λευκός Σταυρός, όταν ίδρύθη, δέν είχε παρά μιá όνομαστική περιουσία, τήν άσφάλεια τής ζωής τού ίδρυτή του γιά 100 χιλ. δραχμές, και προχώρησε στή δουλειά του, μέ τήν ύποστήριξη τών Φιλανθρώπων 'Ελλήνων πού έρεχναν, άλλοι τό περισσεύμα κι' άλλοι τό ύπέρημά των, στό χέρι πού άπλωνε έμπρός των ό ίδρυτής του. Σήμερα ή προθεσμία τής άσφάλειας τού Ματσούκα τέλειωσε σύμφωνα όμως μέ τό Συμβόλαιο πού είχε κάνει μέ τήν 'Εταιρεία «Γκρέσμι», τό πόνον αυτό πρέπει νά τό εισπράξει ή 'Ελληνική Κυβέρνησις κι' αυτή νά τό καταθέσει στό Ταμείον τού Λευκού Σταυρού.

«Έχομε λοιπόν τήν τιμή, Κύριε Πρόεδρε, νά Σάς παρακαλέσωμε, μέ όλο τό σεβασμό, νά εύρεστηθήτε νά εισπράξετε άπό τήν 'Εταιρεία «Γκρέσμι» τίς εκατό χιλιάδες τής άσφάλειας τού Ματσούκα και νά τίς καταθέσετε στήν 'Εθνική Τράπεζα, γιά λογαριασμό τού Λευκού Σταυρού. Ή 'Εθνική Τράπεζα, όπως ξέρετε, είναι άπό καλσύνη της και ταμίας και διαχειριστής, έπειδή ή Διοικητική 'Επιτροπή δέν ήθέλησε νά δημιουργήση κανέν άλλο είδος διαχειρίσεως, γιά νά μή βρεθί ποτέ στήν ανάγκη

νά ξεδείξη ούτε ένα λεπτό έξω άπό τόν κύριο σκοπό τού ιδρύματος.

«Μέ τήν έλπίδα, Κύριε Πρόεδρε, ότι τό μικρό αυτό κεφάλαιο γρήγορα θά μεγαλώσθαι και θά μπορούσιν έτσι τό φιλόπρωπο κι' ένθικώτατο αυτό ίδρυμα, ό Λευκός Σταυρός, νά άπλώσθαι τίς παρήγορές του άχτίδες παντού όπου ό πόλεμος έσπειρε τήν όρφάνεια και τή φτώχεια και ότι στό μέλλον, όταν τό 'Έθνος ξανασηλωθί πάλι ίσιο κι' υπερήφανο στά πόδια του, κάθε Κυβέρνησις 'Ελληνική θά νοιαστή γι' αυτόν επίσης στοργικά, όπως νοιάζεται και φροντίζει γιά κάθε έργο καλό και πατριωτικό και χρήσιμο...»

Τι λέτε τώρα και σεις; Ο άνθρωπος πού άσφαλίζει τή ζωή του γιά εκατό χιλιάδες και τίς προσφέρει όλες γιά νά προκίσει όρφανές πτωχών παιτέρων, σκοτωμένων στόν πόλεμο, δέν είναι θαυμαστός; Και τό κεφάλαιο αυτό, τό «μικρό», δέν αξίζει νά μεγαλώσθαι και νά διατηρηθί τό ίδρυμα τού Σπύρου Ματσούκα, τό λευκό, τό καλό, τό πατριωτικό, τό φιλόπρωπο;...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ή πιό μεγάλη κόρη τού λατόμου πήγαινε κι' έπαιρνε τό γάλα τής αγελάδας πού τούς είχε αγοράσει ή κυρία. Έτσι γονείς και παιδιά είχαν τουλάχιστο μιá υγιεινή τροφή. Ή 'Ανθούλα πάλι, μιá ώρα κάθε βράδυ, έδειχνε τού κοριτσιού νά ράβη κι' άλλα χρήσιμα πράγματα τού μάθαινε.

Όταν έπλησίαζε ή γιορτή τού 'Αγίου Γεωργίου, ή 'Ανθούλα έγραφε τού κυρ-Άλάρτη νά δώσει τά χρήματα πού είχε ύποσχεθί, γιά νάγοράσουν τού Καραζιάφορα γεωργικά εργαλεία, άξίνα, φυτάρια, λιστάρια κτλ. Αυτά ήταν πιό χρήσιμα άπό τό άλλο, γιατί ό Δεμάρας θά δάνειζε τό δικό του, καθώς και τά βώδια του γιά τό έργωμα τού χωραφιού.

Διαμιάς λοιπόν βελτιώθηκε ή θέση τών Καραζών. Όκτώ ψυχές έσωσε ή 'Ανθούλα άπ' τήν πείνα και τή δυστυχία. Μά τή χαρά πού αίσθανόταν γιά αυτό, ό καιρός τής φαινόταν τώρα λιγότερο μακρύς. Δέν ξεχνούσε όμως τόν Γιάννη στιγμή. Τέσσερις μήνες άκόμα θά τόν περίμενε κι' έπειτα θά ξημέρωνε ή εύτυχισμένη μέρα τού γυρισμού.

Ο χειμώνας πέρασε. Οί κακές ήμέρες περνούν όπως κι' οί καλές. Πάντα οί άνθρωποι θέλουν νά φεύγουν οί κακές και νά μένουν οί καλές μονάχα. Ο Θεός όμως δέν κοιτάζει τίς δικές μας θελήσεις κι' ό καιρός εξακολουθεί τόν όρισμένο του δρόμο.

Μιá μέρα, ό ταχυδρόμος έφερε στήν

'Ανθούλα ένα γράμμα μέ λίγες λέξεις άπό τήν κυρά-Δεμάρανα: «Έλα τήν Κυριακή, κόρη μου, έλα γιατί σέ θέλω».

Τι νά τήν ήθελε;... Καμμιá βιαστική εργασία χωρίς άλλο... Περίμεναν τό Γιάννη ύστερ' άπό δέκα μέρες, και φυσικά θά είχαν πολλά νά ετοιμάσουν... Ίσως ή Βασιλική θά-ταν καλεσμένη σέ κανένα γάμο και γι' αυτό ή νοικοκυρά σκέφθηκε νά φωνάξη τήν 'Ανθούλα, γιά νά τή βοηθήσθαι.

Πήγε λοιπόν στή βίλλα τήν Κυριακή. Μά γιατί άραγε φόρεσε τό καλύτερό της φουστάνι; Κάποια έλπίδα πού, χωρίς νά τό καταλαβαίνει κι' ή ίδια, είχε στήν καρδιά της, τής έκανε τόσο όμορφο τό δρόμο τήν ήμέρα εκείνη! Τά μεγάλα πεύκα πού τά κουνούσε ό άέρας, τής φαινόταν πώς τή χαιρετούσαν και μέ τό γλυκό τους ψέθυρο τής έλεγαν: «Έλα, έλα, 'Ανθούλα! θάκούσουμε πάλι τό γέλιο σου και θά σέ ίδούμε νά καθήσθαι στόν άνθισμένο λόφο!...»

Ή Δεμάρανα, τήν ώρα εκείνη, χτυπούσε τό βούτυρό της, μά κανέναν άλλος δέν ήταν εκεί-μέσα. Ή 'Ανθούλα άναστέναξε. Είχ' έλπίσει πώς θά γύρισε ό φίλος της, πού καθεμέρα αίσθανόταν και περισσότερο τήν έλλειψή της. Άλλά τι νά γίνη! Όπομονή! Δέκα μέρες ήταν αυτές... θά περνούσαν!...

— Πάρε, κόρη μου, τό βούτυρο και χτύπησέ το και σύ, τής είπε ή μητέρα.

Κι' άφού τήν τοποθέτησε ώστε νάχη γυρισμένη τή ράχη πρós τήν πόρτα, βγήκε έξω γιά μιá στιγμή. Ή 'Ανθούλα έκαν' εύσυνείδητα τήν εργασία της, όταν άξαφνα αίστάνθηκε δυό δυνατά χέρια νά τήν άγκαλιάζουν κι' ένα σιόμα νά τή φιλή στό λαιμό, κοντά σταυτί...

— Ο Γιάννης!... φώναξε.

Δέν τόν έδλεπε, μά ήταν βέβαιη πώς αυτός ήταν, και δέν γύρισε άμέσως νά τόν ίδί άπό τή σαστισμάρα της!

Τότε ό Γιάννης στάθηκε μπροστά της και τήν κοίταξε στό πρόσωπο. Είχ' έρθί μέ τό χαμόγελο στά χείλη, αλλά βλέποντας πόσο έμεγάλωσε ή 'Ανθούλα, έγινε σοδαρός. Μά κι' αυτή τόν κοίταζε μ' έκπληξη. Ήταν δυνατό, σ' ένα χρόνο μόνο, νάχαν αλλάξει τόσο πολύ;...

Ο Γιάννης σέ λίγο έκλεινε τά

δεκαοχτώ. Ήταν πιό ψηλός άπό τόν πατέρα του και τώρα πού είχε σταθί κοντά στήν άνοιχτή πόρτα, ή 'Ανθούλα έδλεπε μιá μαύρη σκιά στό άπάνω χέλι του.

— Δέν θά πίστευα πώς είσαι σύ, 'Ανθούλα, τής είπε, άν δέν έγνώριζα τά μάτια σου, πού δείχνουν πάντα τήν ίδια καλσύνη. Ψήλωσε σάν τή Βασιλική κι' άσπρισες στό πρόσωπο. Βλέπει κανείς άμέσως πώς δέ δουλεύεις στά χωράφια. Δέν θά τολμώ πιά νά σέ λέω 'Ανθούλα!

— Τότε θά πη πώς δέν μαγαπάζει πιά.

«Ή 'Ανθούλα άπλωσε τά δυό της χέρια στό Γιάννη...»
(Σελ. 293, στ. β').

Άπό τή συγκίνηση και τή χαρά της, ή 'Ανθούλα άπλωσε τά δυό της χέρια στό Γιάννη κι' αυτός τή φίλησε και πάλι, αλλά τώρα στό μάγουλο.

— Πιστεύω νά είσαι' εύχαριστημένοι, παιδιά μου, είπε ή μητέρα. 'Α, πονηρή! Θέλησε νά μέ γελάσεις μέ τά δυό γουρουνάκια, έ; μά νά κι' έγώ πού σου τό φύλαξα και σου τό έπλήρωσα!... 'Ας είναι, θαρρώ πώς ούτε σύ ούτε έγώ δυσανεστηθήκαμε άπό τά γελάσματά μας.

— Ήρθα σήμερα τό πρωί, είπε ό Γιάννης. Τό είχα γράψει στή μητέρα κι' ήξερα πώς θά σου μηνούσε νά-

θής... Μά δέν μου λές, 'Ανθούλα! ή άρρώστεια σ' έκανε και μεγάλωσες έτσι;

— Ναι, ή άρρώστειν... 'Αν δέν ήταν όμως ή μητέρα σου, Γιάννη, δέν θά μ' έδρισκες ζωντανή.

Ο Γιάννης δέν είπε τίποτα, αλλά πήγε μόνο και φίλησε τή μητέρα του. Έπρεπε νά τήν εύχαριστήσθαι πού τού έσωσε τήν 'Ανθούλα.

— Ήμουν πιό δυνατός άπό σένα, είπε ύστερα, γι' αυτό βάσταξα και δέν άρρώστησα άπό τή λύπη μου, σάν έμαθα πώς έπαθεσ τύπο.

Τά παιδιά αίσθανόνταν τήν ανάγκη νά βρεθούν και πάλι μονάχα όπως άλλοτε. 'Αγαπούσαν βέβαια τήν κυρά-Δεμάρανα, αλλά όταν μιούν τρεις, τά λόγια δέν βγαίνουν τόσο ελεύθερα όπως όταν μιούν δυό.

Πιάστηκαν άπό τό χέρι και βγήκαν έξω. Ήταν όμως λιγάκι στενοχωρημένοι. Είχαν χάσει, φαίνεται, τήν οικειότητα πού είχαν άλλοτε. Μά τόν καιρό βέβαια θά τήν ξανάβρισκαν, αλλά ό Γιάννης ήταν τώρα τόσο ψηλός! Ή 'Ανθούλα ένόμιζε πώς τό χνούδι εκείνο στό χέλι είχε αλλάξει τόσο τό φίλο της...

Τά δέντρα ως τόσο, τά χωράφια, τά λειβάδια, ήταν παλιοί τους φίλοι πού τούς θύμιζαν τά περασμένα. Έτσι, μέ τή βοήθεια τών αναμνήσεων, ξαναγύριζαν στά χρόνια τής παιδικής τους ζωής. Νά, εκεί είχε κρυφί τόν σκυλάκι τής κυρίας Λάντη, —τά σπαρτά ήταν άκόμη στή θέση τους,— κι' εκεί είχαν βρή τή φωλιά μέ τά κοτσύφια. Ο Καραφωτιάς, ό πιστός σκύλος, ήταν και τώρα μαζί τους. Άπ' τήν ώρα πού γύρισε ό κύριός του, δέν έπαθε νά γαυγίξη άπό χαρά. Έγλειψε τά χέρια τής 'Ανθούλας και τού Γιάννη και τούς κοίταζε στά μάτια σά νά τούς έλεγε:

«Είσαστε και σεις εύχαριστημένοι σάν και μένα; Μήν χωριστήτε πιά. Οί άνθρωποι ζούν καλύτερα όταν είναι δυό μαζί, άγαπημένοι. Έκτός όταν έρχομαι τρίτος έγώ, ό φίλος σας ό Καραφωτιάς!»

Οί χαρές τού σκύλου έκαμαν νά διαλυθί ή άμηχανία τους πιό γρήγορα. Κι' εκάθησαν στόν κορμό μιáς κομμένης βαλκανιδιάς κι' άρχισαν νά τά λένε.

— Ω, δέν ξέρεις πόσο καλό μου κάνει πού σέ ξαναδύω, 'Ανθούλα! (Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΕΡΙΚΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 20
Μέσ' τὴν ἀντάρα παλιό, γέρικο
[καράβι
Ἀργό· κι' ἀπέθαντο στὸν πόντο
[ταξιδεύει...
Καινούργια φῶτα τῆς ἀνάμνησης
[γυρεύει!...
Μὰ πούθεν στεριά ποθομένη και
[κάβοι...

Τὰ πλέρια κύματα τριγύρω του
[εἶναι σιλάβοι,
Εὐλαβικά χτυποῦν... Σὰν τ' ἄλλα
[δὲν παλεύει.
Βαρυνὸς ἐπέρασε χειμῶνες, μὰ
[δουλεύει...
Νιότης παλιάς λαχτάρα δλόβαθα
[του ἀνάβει!...

Καὶ ταξιδεύοντας τὸ θάνατο προ-
[σμένει·
Γιὰ σὲ λιμάνι ἀναπαυοῦ ζητᾷ νὰ
[πράξη·
Μέσ' τῇ θωριά του αἰώνια ζῇ
[ζωῆς γιορτάσι...

Λευκὸ καὶ ξέθωρο πανέρομο πιά
[μένει
Κι' ἀκόμα λάμπει φῶς στὴν πλώ-
[ρη καὶ στὴν πρύμνη.
Τὸ τριγυροῦν ἐλπιδοφόροι, θεο-
[σταλτ' ὄννοι!...

(Ρυθμοὶ τῆς ζωῆς)
Μάγκος Μπότσαρης

ΤΑ ΑΤΤΑ ΤΟΤ ΚΤΡ-ΚΩΣΤΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 31
Πρωί-πρωί, μόλις ἀνοίξα τὸ
παράθυρό μου, βλέπω τὸν κύρ-
Κώστα, τὸν «αὐγουλά» ὅπως τὸν
λέγαμε, μ' ἓνα καλὰθι ἀνὰ πε-
ρσμένο στὸ μπράτσο του. —
«Πάρτε αὐτὰ! αὐτὰ φρέσκαα!»
Κάποιος κύριος τὸν φώναζε ἀπ'
τὸ ἀντικρινὸ παράθυρο καὶ κατέ-
βηκε ν' ἀγοράσῃ αὐτὰ. — «Μπᾶ,
κύρ-Κώστα, αὐτὸ βροντᾷ ἀλλιώ-
τικά, γιὰ νὰ δοῦμε μὴν εἶναι
κλουβίον.» Στάζει τὸ αὐτὸ καὶ
δείχνει στὸν ἐκθαμβὸ αὐγουλά...
μιά χρυσὴ λίρα. Στάζει δεύτερο
αὐτὸ, ἄλλη λίρα, στάζει καὶ τρίτο
τὸ ἴδιο. — «Ἐλα, Χριστέ καὶ
Παναγία μου! κάνει τὸ σταυροῦ
τοῦ ὁ κύρ-Κώστας. Ἐφεντικό,
δὲν πονοῦν ἄλλα!» Καὶ παίρνει
τὸ καλὰθι του καὶ... δρόμο.

Ὁ κύριος τὸν παίρνει κρυφὰ τὸ
κατόπι. Καὶ βλέπει τὸν κύρ-Κώ-
στα νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν πόλη, παρὰ
πατώντας, νὰ κἀνεται σὲ μιά πέ-
τρα καὶ νὰ σπάξῃ ταβὰ του ἓνα
ἓνα. Τὰ ἔσπασε ὅλα μὲ τὴ σειρά,
καὶ οὐτε λίρες βρήκε οὐτε τίποτα.
Ἀναστένανε ἓνας λυγρὸς πνίγιγκ
στὸ λάρυγγά του καὶ δυὸ δάκρυα
κίλισαν ἀργὰ-ἀργὰ σὰ ἡλιοκα-
μένα μάγουλά του. — «Θεέ μου!
τί θὰ γείνω τώρα, τί θὰ φᾶνε τὸ
βράδυ τὰ παιδάκια μου; Ἀχ!
αὐτὸ τὸ ξεροκάφαλό μου φταίει,
ἄν...

Ἀνατινάχτηκε ἀπότομα, κά-
ποιος τὸν ἄγγιξε στὸν ὄμο. Γυ-
ρίζει καὶ βλέπει τὸν κύριο, τὸν

αἷτιο τῆς συμφορᾶς του, νὰ τοῦ
χαμογελά. — «Μὴ λυπᾶσαι, καλέ
μου κύρ-Κώστα, τὰ παιδάκια σου
δὲν θὰ πεινάσουν. Νά, πάρε...»
Καὶ τοῦ δίνει μιὰ λίρα. «Μὰ ἄλλη
φορὰ νὰ προσέχης, νὰ μὴν
πιστεύῃς πράγματα ποὺ δὲν μπο-
ροῦν νὰ γίνουν. Ἐγὼ εἰμαι ταχυ-
δακτυλογός!» Εἶπε κι' ἔφυγε.
Μάγκος

ΦΑΙΔΡΗ ΛΟΠΟΔΥΣΙΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 25.
Τρεῖς λωποδύτες, ἀφοῦ ἔφαγαν
σὲ ἓνα ἐστιατόριο, ἄρχισαν νὰ
μαλώνουν ποίους ἀπ' τοὺς τρεῖς θὰ
πληρώσῃ, γιατί, καθὼς φαινόταν
ὅλοι εἶχαν τὴν καλὴ διάθεση. Ἡ
φιλονεικία τοὺς διήρκεσε κάμποση
ὥρα. Τέλος ἀποφάσισαν νὰ δέσουν
τὰ μάτια τοῦ γκαρσονιού, καὶ ὁ-
ποιον ἀπ' τοὺς τρεῖς θὰ πιάσῃ
αὐτὸ, κείνος θὰ πληρώσῃ.

Τὸ γκαρσόν παραδέχτηκε τὸ
σχέδιο· τοῦδσαν λοιπὸν τὰ μάτια
κι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηγᾷ.
Μὰ οἱ ἔξυπνοι λωποδύτες, ἐν
τῷ μεταξὺ ἔγιναν τρεχαγυρεού-
ποιοι, καὶ τὸ καὶμμένο τὸ γκαρ-
σονι, ἀκόμα τρέχει νὰ τοὺς βρῇ...
Ἑλληνικὴ Τιμὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τῆς μικρῆς Δόρας:
— Θεῖα Ὀλυμπία, γιατί τὸ βρά-
δυ δὲν βγαίνει ἥλιος ποτέ;
Σμύρνη

Σκέψη τοῦ Χειμάρρου γιὰ κεί-
νους ποὺ γράφουν Παιδικὰ Πνεύ-
ματα:
«Τι κουτοί! δὲν φτάνει πού
γράφουν κουταμάρες, παρὰ τίς
στέλνουν καὶ στὴν Διάπλαση νὰ
ρεζιλεύονται!»
Παγκόσμιον Ὀνειρο

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Διαβάστε, σὰς παρακαλῶ, αὐτὸ
τὸ κείμενο, ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ ἐνός
μικροῦ, ἀτύποτου ἀκόμα διηγῆ-
ματος τοῦ κ. Ξενοπούλου μὲ τὸν
τίτλο

«Εὐρημα τῆς Μαρίας»:

«Ἐνα δειλινὸ ἐνῶ ὁ Μῆτρος κι'
ἡ Μαρία τὰ χωριότοπουλα γύ-
ριζαν ἀπ' τὸ σχολεῖο μαζί μὲ τὸ
Γεωργάκη ἓνα παιδί ἀπ' τὴ
χώρα ποὺ τὸ εἶχαν μουσαφίρη
στὸ σπίτι τους ἡ Μαρία εἶδε
κάτω στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου
ἦταν ἐξοχὴ κι' ἐρημιά ἓνα πορ-
τοφίλι ἔτρεξε μπροστὰ τὸ σή-
κωσὲ καὶ τάνοιξε ἦταν παλιὸ
φτωχικὸ κι' εἶχε μέσα πέντε
πεντάδραμα ἓνα διδραχμόν καὶ
τρεῖς δεκάρες τὴν ἑκατὸν φώ-
ναξε ἀμέσως βρήκα ἓνα πορτο-
φίλι μ' ἓνα σωρὸ λεφτὰ θὰ τὸ
δόσω τῆς μάνας μου νὰ μοῦ
ἀγοράσῃ χίλια δυὸ πράγματα κι'

ὁ Μῆτρος φάνηκε χαρούμενος γιὰ
τὸ εὐρημα τῆς Μαρίας εἰκοσιε-
φτὰ δραχμὲς καὶ τριάντα λεφτὰ
λογάρισε μὲ τὸ νοῦ του δὲν εἶ-
ναι καὶ λίγα ἡ Μαρία μας εἶναι
πάντα τυχερὴ μακάρι κι' ἐγὼ ὁ
Γιαννάκης ὅμως δὲ μίλησε καθό-
λου πῆγαινε σοβαρὸς σοβαρὸς
στὴ μέση τῶν δυὸ ἀδελφῶν καὶ
φαινόταν συλλογισμένος Γιαν-
νακὴ τοῦ εἶπε ἡ Μαρία τί ἔχεις
γιατί δὲν χαίρεσαι καὶ σὺ γιὰ τὸ
πορτοφίλι μὰ νομίζεις Μαρία
μὴν πῶς τὰ λεφτὰ αὐτὰ εἶναι
δικὰ σου καὶ μπορεῖς νὰ τὰ κά-
νῃς ὅτι θέλεις βέβαια δικὰ μου
εἶναι ἐγὼ δὲν τὰ βρήκα μὰ γιὰ
νὰ τὰ βρῇς ἐνθ' ἃ πῇ πῶς κά-
ποιος τᾶχσε τί νὰ τοῦ κάνω ἄς
ἐπρόσεξε ἔπειτα εὐκολο εἶναι
νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ
πορτοφίλι του ἀπὸ μέσα τῆς
ὁμῶς ἄρχισε νὰ συλλογιέται κι'
ἡ Μαρία πῶς ἀλήθεια τὰ λεφτὰ
ἐκεῖνα δὲν ἦταν δικὰ τῆς μὰ κι'
ὁ Μῆτρος τὸ ἴδιο ἡ χαρὰ του κό-
πηκε καὶ ψιθύρισε μοῦ φαίνεται
πῶς ὁ Γιαννάκης ἔχει δίκιο...

«Ἐ, καταλάβατε τίποτα; Ὁχι
βέβαια μεγάλα πράγματα... Πρέ-
πει νὰ τὸ ξαναδιαβάσετε δυὸ καὶ
τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ ἰσχυρεῖτε καὶ νὰ
καταλαβαίνετε. Γιατί τὸ κείμενο
αὐτὸ εἶναι μονοκόμματο. Νομί-
ζεις πῶς κάποιος μιλᾷ γογγύ-
ρα-γογγύρα, μονότονα, χωρὶς
νὰ στέκεται πούθενά, χωρὶς νὰ λλ-
λάξῃ τόνο, χωρὶς νὰ χρωματίζῃ.
Γιατί οὔτε κόμμα ὑπάρχει, οὔτε
τελεία, οὔτε ἄνω τελεία, οὔτε
ἀποσιωπητικὸ, οὔτε θαυμαστικὸ,
οὔτε εἰσαγωγικὸ, οὔτε παύλα,
οὔτε παράγραφος, οὔτε κεφαλαῖο
γράμμα, οὔτε τίποτα. Τὸ κείμενο
αὐτὸ δὲν ἔχει στίξη».

Ἀλλὰ θὰ τὴ ματῆτε καὶ θὰ
τὴ βάλετε σεις. Θὰ χωρίσετε αὐτὸ
τὸ μονοκόμματο κείμενο, μὲ τὰ
σημεῖα ποὺ πρέπει, ἐκεῖ ποὺ πρέ-
πει, σὲ παραγράφους, σὲ προτά-
σεις, σὲ παρεμπιπτόσους προτά-
σεις ἡ παρενθέσεις. Θὰ χωρίσετε
ἀκόμα τοὺς διαλόγους ποὺ ἔχει
μέσα, ἀπὸ τὴ διήγησι καὶ θὰ
κλεισίετε τοὺς πρώτους σὲ εἰσα-
γωγικά. Θὰ τοῦ δώσετε ὁ λλαδὴ
τὴ μορφή ποὺ θὰ εἶχε ἂν ἦταν
τυπωμένο κανονικὰ, ὅπως τυπώ-
νται συνήθως τὰ κείμενα τῶν
διηγημάτων. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ
θέμα τοῦ σημερινοῦ μας Μικροῦ
Διαγωνισμοῦ.

Δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐκόλο. ...
Ὅπως εἶτε κάποιοι, «ἡ στίξη
εἶναι φιλοσοφία». Φοβάμαι μάλι-
στα μήπως ἡ «φιλοσοφία» αὐτὴ
θάταν ἀνώτερη ἀπὸ τίς δυνάμεις
σας καὶ γι' αὐτὸ, δοκιμαστικά
στὴν ἀρχή, σὰς δίνω ἓνα κείμενο
πολὺ ἀπλό, πολὺ εὐκόλο, καὶ ἀπὸ
ἔργο συγγραφέα γνωστοῦ σας, ποὺ
ἔχετε συνειδητοῖσι πᾶς τὸ ὕψος του,
τὴ σύνταξί του καὶ... τὴ στίξη
του. Ὅπως δὴποτε, δοκιμάστε καὶ
θὰ ἴδωμεν τί θὰ βγῇ. Κάθε πρῶ-
τὸ δύσκολο. Ἡ πεῖρα θὰ μὴ
ὀδηγήσῃ γιὰ τὸ μέλλον... Καὶ
ποὺς ἔξερε! ἡ ἰδέα τῆς Τριαντα-
φυλλέναις — γιατί ἡ φίλη μας
αὐτὴ μοῦ ἐπρότεινε νὰ κάω ἓνα
τέτοιο Διαγωνισμὸ, — μπορεῖ νὰ

δώσῃ ὥραϊα κι' ἀπρόοπτα ἀπο-
τελέσματα.

Οἱ ὁροι εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. — Τὸ κείμενο, μὲ τὴ στίξη
του, πρέπει νὰ γραφτῇ πολὺ κα-
θαρά, μὲ μεγάλα γράμματα, ὅ-
τι ἓνα φύλλο χαρτί ὄχι μικρότερο
ἀπὸ μισὴ σελίδα τῆς «Διαπλά-
σεως». (Καλὸ θάταν μάλιστα ἂν
τὰ σημεῖα τῆς στίξεως γραφόνταν
μὲ κόκκινο μελάνι, καθὼς καὶ τὰ
κεφαλαία γράμματα, γιὰ νὰ δια-
κρίνονται ἀμέσως.) Ἀπὸ πάντων
τὸ χειρόγραφο πρέπει νάχη τὸ
νομα τοῦ διαγωνιζομένου, τὸ ψευ-
δώνυμό του (ἂν ἔχη) τὴν ἡλικία,
τὴν διαμονὴν καὶ τὴ χρονολογίαν.
Ὑστερα τὸν τίτλο: «Γιὰ τὸν Μ.
Διαγωνισμὸ ΣΤΙΞΕΩΣ, — Τὸ εἴ-
ρημα τῆς Μαρίας». Καὶ στὸ τέλος
πάλι τὴν ὑπογραφήν.

2. — Δωρεάν μποροῦν νὰ λάβουν
μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἔκτε-
ρήμενο γιὰ τὸ 1924. Μὲ πλη-
ρωμὴ 50 λεπτῶν ὁ χωρὶς ψευ-
δώνυμο, συνδρομητὴς ἢ ἀδελφί-
μων, καὶ δραμῆς ὁ ἀγοραστής.

3. — Βραβεῖα θάπονηθῶν τὸν
ὁρισμένα γιὰ ὅλους τοὺς Μικροὺς
Διαγωνισμούς, σύμφωνα μὲ τὸ
Κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ (§ 2 καὶ
καθεστῆς.)

4. — Ἀπαντήσεις εἶναι δεκταί
ὡς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 Ἑβρηίου
τὴν 4 Αυγούστου 1924

ΝΑ ἰδῶ λοιπὸν πῶς θὰ σὰς φαν-
εῖ καὶ ὁ Διαγωνισμὸς ΣΤΙΞΕΩΣ
ποὺ πρώτη φορὰ τὸν κάνω... Ὅπως
δὴποτε, φέτο, δὲν σκοπεῖω νὰ πε-
κηρῶς ἄλλον. Εἶναι ἀρκετοὶ αὐτοὶ
Κι' ἐμὲ τοὺς τακτικούς ποὺ
προκηρυχθοῦν ἀργότερα, — Ἀδελ-
φίσαι, Ψευδωνύμων κτλ.

Φῶτῃ Σκοτάδῃ, διάδασα καὶ
ποιήματά σου καὶ τὸ διήγημα. Ἄν
μπορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν ἔχεις κάποιον
φλέξ, σοῦ λείπει ὅμως ἡ γόνιμο-
τῆς καὶ ἡ πέτρα κι' ἡ τέχνη. Συνεργά-
μου λοιπὸν, στὸ φύλλο, δὲν μπο-
ρεῖς νὰ γίνῃς ἀκόμα. Πρὸς
πρόν, ἂν θέλῃς, στέλνῃς μου μιὰ
γιὰ τὴ Σελίδα. «Ἐφηβος» εἶναι
ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ μικρὰ προχω-
κάνεις στὰ μεγάλα...

Νύμφῃ τοῦ Ἑβρου, οἱ λυ-
σου φτάνουν τακτικά. Γιὰ κείνο
ἄλλο, νά, μπορεῖ νὰ γίνῃ. Φίλ-
μου τὴν ἀδελφούλα σου καὶ τὴν
τῆς νὰ εἶναι φρόνιμη, γιὰ νὰ
ἐγγράφῃ κι' αὐτὴ τὸ χρονοῦ
μαμμά, ἀφοῦ τόση ἐπιθυμία ἔ-
νὰ γίνῃ συνδρομητρία. Καὶ ὅσο
ἐπὶ τὰ χρονοῦ τοῦ χρόνου... μεγάλ-

Διάδασα τίς Γαλλικὰς σου Ἀσ-
σεις, Σμύρνη, καὶ μερικές τίς βε-
κα ἐπιτυχμένες. Ἀλλὰ ἐκεῖ
ποὺ θεωρεῖς ὅς «νέα εἶδη» δὲν εἶ-
παρὰ variations παλαιῶν. Ἐπὶ
δὲν ἔβρεις ἀκόμα τὴ γαλλικὴν ὁ-
χουρήν, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ λυ-
περο. Τὴ νὰ πῶ ὅμως γιὰ τὸ Γα-
λικὸ σου γράμμα; Surprise
βασιό-ατα, ἀλλὰ ὅχι κι' ἀπὸ
μὲν εὐχάριστες γιὰ μένα. Οἱ φί-
λοι ἐννοῶ νὰ μοῦ γράφουν

γλῶσσα μας — καὶ μόνο σ' αὐτὴ.
Σεμίραμι καὶ Ἀστραπὴ, χαρι-
τωμένο τὸ γραμματάκι ποὺ μοῦ
γράφεις μαζί, μόλις ἐπὶ τῆς
στῆς 2 μ. μ. (μεσημέρι δηλαδὴ)
καὶ μὲ χαμογελά. Λοιπὸν, τόσο
ζωηρὰ περιγράφεις αὐτὴ τὴν κατὰ-
στασὶν σὰς, ὥστε... χαμογε-
θήκα κι' ἐγὼ ὑποθέτω δὲ ὅτι ἂν
εἶχα κι' ἐδῶ ἓνα καλὸ καὶ μένα,
σὰ νὰ μοῦ δῶς: «δὲν πᾶς στὸ
κρεβάτι σου;» «Ὁ, νά, καλὲς
φίλες!» αὐτὰ τὰ συγχωρεῖ ἡ
ἀγάπη καὶ τὰ κάνει μάλιστα κι'
ὥραϊα...

Τὸ Νησί τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ
εἶναι ἡ ἀγαπητὴ μου Κίκα Δ.
Τσολκίδου ἀπὸ τὴ Λάρνακα τῆς
Κύπρου, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς ἄρ-
αβῶνες τῆς μὲ τὸν Ἀγγλο μὴχα-
νικὸ-ἡλεκτρολόγο κ. Karl Lang.
Στέλνω τὰ πιὸ ἐγκάρδια συγχαρη-
τήριά μου καὶ τίς πιὸ θερμὰς μου
εὐχὰς Κι' εὐχαριστῶ τὴν καλὴν μου
φίλην ποὺ μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι μὲ
τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον δὲ ἐξακολουθήσῃ
νὰ μὲ διαβάζῃ.

Δὲν ἐδιάδασα ἀκόμα τὸ κομμάτι
σου, Τρελὴ Γυμνασιόπουλα, τὸ γράμ-
μα σου ὅμως μοῦ φάνηκε ὥραϊο
καὶ τέτοιο ἐλπίσει νὰ εἶναι κι' ἐκεῖ-
νο. Ἀλλ' ἀδιάφορο! Εἶτε σοῦ
ἐγκριθῇ παρακάτω, εἶτε σοῦ ἀπορ-
ριφθῇ, εἰς τὸ ἐξακολουθήσῃ. Ὅταν
αἰσθάνῃσαι μέσα σου τόση «ἐνέ-
ργεια» καὶ τόσο «πόθος», καὶ θὰ
κάμῃς, καὶ χωρὶς νὰ σὲ σπρώξῃ
κανεῖς. Τετράδια σοῦ ἔστειλα.
Υ. Γ. Διάδασα καὶ τὸ κομμάτι σου.
Ὁρατο!

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου,
Σχάρεπ, κι' ἐνέκρινα ψευδώνυμο
γιὰ τὴν ἀδελφούλα σου, ποὺ ἡ
ἀπόφασίς τῆς μ' ἐνθάρρυνε πολὺ.
Τὸ «π: χ:» σὲ Μικρὰς Ἀγγελίας
πρέπει νὰ λογαριάζεται ὡς δυὸ λέ-
ξεις. Συνδρομητὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα
δὲν ἔχω. Φωτογραφία σου περιμένω.

Μιμίκα, σοῦ ἔστειλα Λυσόχαρτο
καὶ περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου
ἀπὸ τὴν Κοντογιαννάδα. Θὰ εἶδες
βέβαια τὴ ψευδωνυμὸν ἐνέκρινα γιὰ
τὸν μικρὸ Π. Πέτρου ὅμως ὅτι
περιμένω καὶ γράμμα σου, καὶ δὲν
πειράζει ἂν δὲν γράφῃς ἀκόμα τόσο
καλὰ. Ἐγὼ εἰμαι συνειδητομένη ἀπὸ
γραμματάκια παιδιῶν μικρῶν, γε-
μάτα ἀγάπῃ, ποὺ κι' οἱ ἀνορθογρα-
φίτες τοὺς ἀκόμα εἶναι χαριτω-
μένους...

Δὲν θὰ ἐδιάδασες τὸν «Ὁδηγὸ
τοῦ Συνδρομητοῦ», Ἀλκυὼν, καὶ
γι' αὐτὸ ποὺ κάνεις τέτοιες ἐρω-
τήσεις. Γι' αὐτὸ ἐπὶ σοῦ στέλ-
νεις κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα,
γραμμένα ὅλα μαζί, στὸ ἴδιο χαρτί
τοῦ γράμματός σου. Νὰ διαβάσῃς
λοιπὸν τὸν Ὁδηγὸ, γιὰ νὰ μάθῃς
δὲ, μὲ ρωτᾷς καὶ νὰ ἰδῇς πῶς
στέλνονται καὶ τὰ κομμάτια. Ὅσο
γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες, εἶναι
ὅλα γνωστά ἡ ἀκατάλληλα γιὰ τὸ
περιοδικὸ μας. Νὰ μεταφράσῃς
τίποτε ἄλλα, παιδικὰ, ὅμοια μ'
αὐτὰ ποὺ δημοσιεύω.

Ὁ Ἀργαῖον μὲ γράφεις: «Διά-
δασα στὴν Ἀλληλογραφίαν τὴν ἐρώ-
τησιν τῆς Γουλιὰς Βαρούχα, τὴ
ἐνείκα βλέπουν οἱ ἐκ γενετῆς τυ-
φλοί. Ἀληθινὰ πολὺ δύσκολη ἡ

ἀπάντησιν. Μιὰ φορὰ ὅμως ἐδιά-
δασα, ὅτι ἔνας ἐκ γενετῆς τυφλός,
ποὺ ἀνέδραψε κατόπιν ἐγχειρήσεως
στὴν Κλινικὴν τοῦ κ. Χαράμη, μόλις
εἶδε τὸν ἄνθρωπο, εἶπε μὲ ἀπορία:
«Ἔτσι εἶν' ὁ ἄνθρωπος; — Πῶς νὰ
τὸν εἶχε ἄραγε φανταστῇ καὶ...
πῶς νὰ τὸν εἶδῃς στὸν ὕπνο του;»
Δικέφαλε Ἀετὲ, ὥραϊο τὸ γράμ-
μα σου καὶ περιμένω κι' ἄλλο. Δὲς
ὅτι εἶσαι ἀπρόσεκτος κι' ἀνορθό-
γραφος — δυὸ ἐλαττώματα. Ἐγὼ
ὅμως νομίζω ὅτι εἶσαι μόνον ἔνα.
ἡ ἀπροσεξία, κι' οἱ ἄρα προσέ-
χῃς, θὰ ὀρθογράφῃς λαμπρὰ. Ἀν
θέλῃς διαλέξῃς ὅποιον σάρες καὶ ζή-
τησέ τοῦ Ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Μ.
Ἀγγελία. «Γιάτσο» εἶναι ἰδιωμα-
τικὴ λέξιν καὶ γενικῶς σημαίνει
«κρύο». Σὲ πολλὰ μέρη λένε:
«κάνει γιάτσο, ἐγιάτσο» λένε ἓνα
κτλ. Ἐδῶ ὅμως ἀπὸ παλαιῶν, ποὺ τὸ
εἶδος λαϊκοῦ παγωτοῦ, ποὺ τὸ που-
λοῦν στοὺς δρόμους.

Ἐλπίκα, Εὐκλείδῃ, νὰ σοῦ πέ-
ρασε πιὰ τὸ μαῖτι, ὥστε τὸ ἐρχό-
μενο γράμμα νὰ μοῦ τὸ γράφῃς
καὶ μὲ τὰ δυὸ. Μικρὴν κι' εὐχρηστη
Γραμματικὴν τῆς Δημοτικῆς εἶναι
ἡ τοῦ κ. Πέτρου Βλαστοῦ, δὲν ἔ-
χω ὅμως ἀνὸς ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνέ-
κριντα. Ὅσοσο καλύτερα θὰ μάθῃς
νὰ τὴ γράφῃς, διαβάζοντας δόκιμα
ἐργα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ὅπως
τῆς «Ἀδελφούλας» τοῦ κ. Φαίδω-
ντος ποὺ τόσο σ' ἐπράδῃς, ὥστε
μιὰ μέρα ποὺ τὴ διαβάσῃς, «σοῦ
φώναξαν τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ φᾶς
καὶ τότε μόνο ἀναγκάστηκες νὰ
διακόψῃς τὸ διαδασμά σου»!

Τὸ Ζῆθι Ἑλλὰς μοῦ γράφει:
«Τὰ δημοσιεύματα κομμάτια στὴ
Σελίδα τῆς Α' τριμηνίας εἶναι 106.
Τὰ 57 ἀνήκουν σ' ἀγόρια καὶ τὰ 49
σὲ καρίτσια. Ἡ διαφορά τῆς ποσό-
τητας δὲν εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ ἡ δια-
φορά τῆς ποιότητος εἶναι δυσαν-
άστη. Ὅσοσο καλύτερα θὰ μάθῃς
νὰ τὴ γράφῃς, διαβάζοντας δόκιμα
ἐργα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ὅπως
τῆς «Ἀδελφούλας» τοῦ κ. Φαίδω-
ντος ποὺ τόσο σ' ἐπράδῃς, ὥστε
μιὰ μέρα ποὺ τὴ διαβάσῃς, «σοῦ
φώναξαν τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ φᾶς
καὶ τότε μόνο ἀναγκάστηκες νὰ
διακόψῃς τὸ διαδασμά σου»!

Τὸ Ζῆθι Ἑλλὰς μοῦ γράφει:
«Τὰ δημοσιεύματα κομμάτια στὴ
Σελίδα τῆς Α' τριμηνίας εἶναι 106.
Τὰ 57 ἀνήκουν σ' ἀγόρια καὶ τὰ 49
σὲ καρίτσια. Ἡ διαφορά τῆς ποσό-
τητας δὲν εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ ἡ δια-
φορά τῆς ποιότητος εἶναι δυσαν-
άστη. Ὅσοσο καλύτερα θὰ μάθῃς
νὰ τὴ γράφῃς, διαβάζοντας δόκιμα
ἐργα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ὅπως
τῆς «Ἀδελφούλας» τοῦ κ. Φαίδω-
ντος ποὺ τόσο σ' ἐπράδῃς, ὥστε
μιὰ μέρα ποὺ τὴ διαβάσῃς, «σοῦ
φώναξαν τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ φᾶς
καὶ τότε μόνο ἀναγκάστηκες νὰ
διακόψῃς τὸ διαδασμά σου»!

Μιμίκα, σοῦ ἔστειλα Λυσόχαρτο
καὶ περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου
ἀπὸ τὴν Κοντογιαννάδα. Θὰ εἶδες
βέβαια τὴ ψευδωνυμὸν ἐνέκρινα γιὰ
τὸν μικρὸ Π. Πέτρου ὅμως ὅτι
περιμένω καὶ γράμμα σου, καὶ δὲν
πειράζει ἂν δὲν γράφῃς ἀκόμα τόσο
καλὰ. Ἐγὼ εἰμαι συνειδητομένη ἀπὸ
γραμματάκια παιδιῶν μικρῶν, γε-
μάτα ἀγάπῃ, ποὺ κι' οἱ ἀνορθογρα-
φίτες τοὺς ἀκόμα εἶναι χαριτω-
μένους...

Δὲν θὰ ἐδιάδασες τὸν «Ὁδηγὸ
τοῦ Συνδρομητοῦ», Ἀλκυὼν, καὶ
γι' αὐτὸ ποὺ κάνεις τέτοιες ἐρω-
τήσεις. Γι' αὐτὸ ἐπὶ σοῦ στέλ-
νεις κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα,
γραμμένα ὅλα μαζί, στὸ ἴδιο χαρτί
τοῦ γράμματός σου. Νὰ διαβάσῃς
λοιπὸν τὸν Ὁδηγὸ, γιὰ νὰ μάθῃς
δὲ, μὲ ρωτᾷς καὶ νὰ ἰδῇς πῶς
στέλνονται καὶ τὰ κομμάτια. Ὅσο
γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες, εἶναι
ὅλα γνωστά ἡ ἀκατάλληλα γιὰ τὸ
περιοδικὸ μας. Νὰ μεταφράσῃς
τίποτε ἄλλα, παιδικὰ,

γράφη κι' όλες άλλες λέξεις νομίζει πως ταιριάζουν' στην πόλη σας δεν έχω ούτε ένα το έσταιλα' Νικόλαον Ούλαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια' ἀλλὰ κομμάτι χωρίς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται.) Τρελὴν Ἀχτίδα (σὲ συγχάωρ πὺ βγῆκες πρῶτη) ἔ κ. ε. σ' εὐχαριστῶ πολὺ' περιμένω τὸ μπαμπά' θὰ μοῦ γράψης τώρα πὺ σὺνὰ;) Δὸν Κιχώ-την (τὸ διόρθωσα.) Ἑλλήν Δουμποῦ (φωτογραφία ἐλήφθη) τί εἶναι τόμος Β' Περίοδου τὸ λέει ὁ Ὁδηγός;) Γλυκεῖα Τζαντιοτοπούλα (ἔσταιλα' τὸ διόρθωσα) γράφε μου τώρα πὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο;) Ὀλυμπιονίκην, Φασκαμιάν, Νικ. Ἀθανασιάδην κτλ. κτλ.

Φιφὴν Δεντάκη, Μέλλοντα Καλλιτέχνην, Θύραμιν (ἐλαβ, εὐχαριστῶ.) Ἀργοναύτην, Φάτυ, Δαμπρόν Ἡλίον (ἔσταιλα.)

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Αὐγούστου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 9 Σεπτεμβρίου.]

522. Δεξιόριφος
Πουλί εἰμ' ἐγὼ καὶ κελαῖδῶ
Μ' ἂν εἰς τὰ τρία χωριστῶ,
Κοίταξέ πόσα θὰ σοῦ πῶ:
Νησί, μιά νότα κι' ἡ οὐρά...
Αὐτὴ πιά φέγγει μιά χαρά!

523. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Λάμβδα, βάλε Ὡτα
Καὶ θὰ ἰδῇς ἀμέσως, λῦτα,
Ἀπὸ τὸ μικρὸ νησί
Νὰ προβάλλῃ μ' ἂ ἐποχή.

524. Ἀναγραμματισμός
Τῆς Ἑλλάδος κάποια χώρα
Σπλάχνον σου θὰ γίνῃ τώρα,
Ἀν τὴν ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὴν ἀναγραμματίσῃς.

525. Διπλοῦν Μωσαϊκὸν
Πέντε Κράτη τῆς Εὐρώπης
Μᾶς δανεῖζουν ἓνα γράμμα
Τὸ καθένα καὶ μᾶς κάνουν
Σῶμα οὐράνιον λαμπρὸν.

Ἀλλὰ κι' οἱ πρωτεύουσές των
Δίνουν πάλι ἀπὸ 'να γράμμα
Κι' ἄλλο σῶμα σχηματίζουν
Τοῦρανοῦ, μὰ πὺ μικρὸ.

526. Ψαροκόκκαλο
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νίντικατασταθῶν οἱ ἄστερι
σχοὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ νᾶ-
νῶσκόωνται κατὰ σειρὰν: πόλις
τῆς Ρωσίας, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας,
Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Ποταμὸς
τῆς Ἀφρικῆς, Ὁρεῖος τύραννος,
πόλις τῆς Ἑλλάδος, Νῆσος τῆς
Εὐρώπης, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.

527. Κρυπτογραφικὸν
123456789 = Μυθικ. βασιλεὺς
23175 = Καλὸς καιρὸς.
35795 = Ἀγριον ζῶον.
463189 = Τρικυμία.

5489 = Ἐπίθετον
6289 = Ἀγριον ζῶον.
78975 = Χώρα Μ. Ἀσίας
812 = Τοπικόν
97489 = Μοναχός.

528. Διπλὸ Κεφάλι
Εἰς ἐκάστην τὴν κάτωθι λέξεων
νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥς
κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν
ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰρχικα τῶν
ὁποίων ἀποτελοῦν νήσον τοῦ Αἰ-
γαίου:

αὔρα, θῶς, ὅς, μηρός, Κύρος.

529. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀποτελοῦν μυθικὸν Μάντιν:

1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας' 2, Ἡ-
φαίστειον τῆς Εὐρώπης' 3, Πο-
ταμὸς τῆς Ἑλλάδος' 4, Χώρα
τῆς Ἑλλάδος' 5, Μυθικὸς ἥρωας
Ἀθηναῖος' 6, Βασιλεὺς τῶν Περ-
σῶν.

530. Ἑλλισοσύμφωνον
αουε-σα-αι-εε-οια
Παρήγορος Ἀγγελος

531. Γρίφος
H
ἐλα ἐλα
λύσο ἐλα
ἐλα φτ ἐλα
ἐλα ἄν
ἄν δὸς ἄν

532. Charade
Dans les jardins on trouve
[mon premier;
On y trouve aussi mon der-
[nier;
On y trouve enfin mon entier;

533. Sans Voyelles
Tt-sng-st-mnsng

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
532. Charade
Dans les jardins on trouve
[mon premier;
On y trouve aussi mon der-
[nier;
On y trouve enfin mon entier;

533. Sans Voyelles
Tt-sng-st-mnsng

ΔΥΣΒΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

301. Ὁροσειρά (ὄρος, Ἡρα).
—302. Ποσειδῶν (πόσι, Δῶν).
—303. Ζαχαῖος ζάχαρις — 304.
Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.
305. I I Σ 306—307.
M O A 1. Ὁρος,
A Y I ὄσος, νό-
A Π O A A Ω N σος, νῆσος.
A I A 2. Λῶρος.
M O I Πάρος, πό-
A Σ A ρος, πύ-
λος, πύ-
λος.

—308 312. Διὰ τοῦ Μ: μόνος,
ἄλμα, Ἑρμῆς, μέγας, Μῆλος.
—313 YOY-AEI=ΘΥΜΟΥ ΚΡΑ-
ΤΕΙ (Υψηλός, Ὁλον, Ὑψος,
Ἀρετὴ, Ἑρῶτης, Ἰάσιμος).
—314. Γλῶσσα παπούτσι-μυαλὸ
κουκούτσι. — 315.
Ἐλῆξεν ἡ Τεσσα- 316. R
κοστή. (Ἐλῆ, ξέ- M A I
νοι, τέσσαρα Κο- R A D I S
στή.) — 317. Chat L I T
échaudé craint S
l' eau froide. (Ἀναγινώσκεται
κατὰ στήλας, κανονικῶς.)

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—1037)
Τριανταφυλλένια, Πουλί τῆς Καταιγίδος,
διαβάζοντας τὰ θαννάσια τετρα-
διάκια σας, πέρασα δέξαστες στιγμές.
Χίλια εὐχαριστῶ Συγχωρεστέ με γιὰ
τὴν φρεσὴ ἀγοστοῦ ἔσταιλα.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ
(ΚΑ'—1038)

Μελλοθάνατη, γιατί ὄχι; ἓνα μαντάκι
δὲν εἶναι δυσόρεστο μὲ τέτοια
τρομερὴ ζέστη! ἄλλα ἔχασα! κάνεις
παρὰ με τοὺς Γκ... πὺ νὰ ἀστα-
θῆτε ζέστη;... Θέλετε κανένα πανφό-
ρι;... Κόρη Φοῖνικα, γιατί ἴσως καὶ
ὄχι βεβαίωτα;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ
(ΚΑ'—1039)

2 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ 2
Καλλιτεχνικὸν καὶ γελοιογραφικὸν
ἀγρόφων καρτῶν. Προθεσμία δι-
μήνης, βραβεῖα δύο δι' ἑκάστον διαγω-
νισμόν. Δίσις: Δ. Α. Τ. π. γ. Μυτιλήνην.
ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΣ

(ΚΑ'—1040)
ΙΩΝΙΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ, μὲ μεγάλη χαρὰ σὲ
ἔναβλεπὼ στὸν διαπλάσσο. Πῶς
σὲ βρῆκα, ἔ; ἀπὸ τὴν ἐξίσωσιν. — ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΑ'—1041)
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Δίσις: Φαί-
δωνα Ἀλεξανδρίδην, Βασίλ. Ὀλ-
γας 117. Θεσσαλονίκη.

(ΚΑ'—1041a)
Στὸ Διαγωνισμὸ ἀπῆλθον ἐπὶ
διὰ τὸς μόνον; Βραβεύθηκα:
Δαφνοστεμμένη Νίκη, Κουρεμένης, Ἑλ-
ληνόπουλο. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.
Μικρὸς Σπαρτιάτης — Λεωπόπουλος.

ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΟ
(ΚΑ'—1042)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ",
Σύλλογος "Κύκλωψ", ὥρα τὰ λέτε...!!
Θέλετε δηλαδὴ νὰ ἀνακαλύψουμε
ἀνύπαρκτα ψευδώνυμα. Πρῶτα φρον-
τίστε νὰ δημοσιεύσετε ψευδώνυμα καὶ
ἔπειτα ἐμεῖς ἀναλαμβάνουμε νὰ σᾶς
ἀνακαλύψουμε, ὅπως ἀνακαλύψαμε ὁ-
σους μᾶς μῆκαν στὸ ρουθόσι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ἀπάντησέ σου δὲν
λάβωμ' τί γίνεσαι;
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΠΑΤΡΩΝ", ἀπάντησαμ.

(ΚΑ'—1043)
ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ εἰς τὸ Σαλονίκι τῆς Δι-
πλάσεως, χαίρετ' ἅπαντας, ιδιαιτέρως
τὰ μέλη τοῦ "Ἰταῖος" καὶ Ἀλεξανδρινούς.
Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσσοινα καὶ
Διαπλάσσοινας, ἀπὸ τῶν 14 ἔτων. Δίσις:
(ΚΑ'—109) Διὰ: — ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΑ'—1044)
Ναγαγὲ τῆς Κυνθίας, Χαγιομάτι, Ὁ-
λυμπιονίκην, Σμυρνοπούλα, ἀνταλ-
λάσσωμ Μ. Μυστικὰ;

ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ
(ΚΑ'—1045)

Διαπλάσσοινα, ἡ Ἀλημονήτης Σινθ-
νῆ εἶναι ἡ Ἀρσὶς Κοβαλκίδου.
Ἐλευθέριος Ρουσάκης

(ΚΑ'—1046)
Ἐνα πῆδημα πετιέμαι ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο στὸ σαλονάκι σας — ΦΛΕΘΩΝ

(ΚΑ'—1047)
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Στείλατε:
Ε. Κολοκοτρώνη (Διὰ Φάνην), Βε-
νιζέλου 48, Θεσσαλονίκη.

Ἰὲ τῆς Σελήνης, στοιχηματίζεις 50
δραχμῆς, ἀπὸ ἐπιμένεις ὅτι εἶμαι ὁ
Δημοφάνης Βασίλειος; — ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΑ'—1048)
Ἀλχηστὶς, Λάλια, Ζακελίνα, Ζερμαίν,
Ἐλίσσα, Ἰδανισμῆ, Λιάνα, Λόρια,
Ναγότα, Σαπνοπούλι, Ρίτα, Ὑγανία,
Χαλκιοπούλα, ἓνα τετραδιάκι ΣΑΣ
νὰ εἶχα θάδελα. Δίσις: Rose Roussou,
Βαθὺ Σαίου.

Ἰὲρ Ἡμέρα, δὲν τό... παραπ-
στεῖν, ὥστόσο εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προ-
τίμησιν. Τετράδιό στείλατε στὴν παρα-
πάνω διεύθυνση.

(ΚΑ'—1048a)
Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ὄρατον σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως, κηρύττω πόλεμον
στὸν Μαῦρον Ἰακτόνη.

ΣΦΙΡΑΣ ΑΚΜΟΝΑΣ

(ΚΑ'—1049)
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
"ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ",
Διηγήματος (θέμα ὁποιοδήποτε), Καρ-
τῶν ἀγρόφων καὶ Ζωγραφικῆς
Συμμετοχῇ 0,50. Προθεσμία μέχρι 15
Σεπτεμβρίου. Βραβεῖα 9 ἐκλεκτά.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ
"ΘΡΑΚΙΚΕ ΘΥΛΑΕ", "ΤΙΤΑΝ", "ΟΜΟΠΟ-
ΝΙΑ ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ", "ΣΥΝΑΔΕΦΟΝ", "ΟΜΟ-
ΝΟΙΑ", "ΟΔΥΣΣΕΑΣ", "ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ" Σμυ-
ραῖς, Ροκαμβόλ, Ἀντιόχη, Κόμη Φο-
νικα, Περικατάνο, Ρίτα, Ζουλοῦ, Γκ-
Ἀστέρη, μεγάλῃ τιμῇ μας ἔαν λαμβ-
νατε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμό μας.

(ΚΑ'—1050)
Χείμαρρος ἄμ' ὅταν σὸς Κροκόνη
λὸς πὺ εἶσαι, προοδεύεις καὶ στὰ
λουτρά. Τί νομίζεις ὅτι δὲν γνωρίζ-
μεθα; πὺ τέτοιος πὺ εἶσαι, καίμε-
πὺ νὰ μὲ θυμάσαι.

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ
(ΚΑ'—1051)
Μελαχροινὴ Νησιωτοπούλα, εἶσαι πα-
ρεγγή. — Τριανταφυλλένιο Μπου-
κετάκι, περιμένω. — Ὀνηρή, θέλεις
ναποκτήσῃς τὴν εὐθυμία;

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ
(ΚΑ'—1052)
ΓΚΑΙΜΟΝ, παραστικὰ πὺ τὰ περὶ
τὴν ἐξοχῇ; — Υἱὲ τῆς Σελήνης, δὲν
ἀξίζει ἀπάντησος.

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΑ'—1053)
ΦΑΥΣΤΑ, ἔχεις δικαίον. ἔτσι δὲν κρ-
τοῦν τὸν λόγον οἱ καλοὶ φίλοι. Ἡ
Μήλιβλ σου γράφει τακτικά; Γράφε-
μας συχνότερα. — ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ

(ΚΑ'—1054)
ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, ὥρα τὰ πᾶς μὲ τὴν
ΤΟΤΠ' πάντα σὲ περὶνᾶ.

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΑ'—1056)
Ακανία, στὸ κολύμπι σὲ περὶνᾶ. Μή-
πως κάνεις λάθος; — Βεατρίκη

(ΚΑ'—1057)
Ελλάδα, σὲ βρῆκα! εἶσαι ὁ Δημοσ-
Καπετανάκης. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;
Λινέττα

(ΚΑ'—1058)
Παναχὸ Παράν, σὰς γνωρίζω κα-
θεστὲ πλησίον σχοινοποιεῖται. Μ-
εἶδατε; Ἀνταλλάσσωμ κάρτες; Ἰ-
χεύεις;

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
(ΚΑ'—1059)
"ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ",
(Καθυστερήσασα λόγω ἀπολείας ἐπὶ
στολής).

Αποτελέσματα α' διαγωνισμοῦ (ΚΑ'-
304): Α' Ἑλληνικὴ Δόξα, Β' Γε-
οφωτίστis, Γ' Μαθητικὴ Ἐνωσίς.
Στείλατε διευθύνσεις.

ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ, μύριες καρδὸς γὰρ
εὐχὲς στὴ γιορτὴ σου.

(ΚΑ'—1060)
Ανακαλύψεις: Μακεδονόπουλο, Δεμο-
πενταετῆς Πλοίαρχος — Δαρδοφῶς
Νησιωτοπούλα — Στύλλου Φανή τῆς
Πατρίδος—Στύλλος.

Ποίγησ' τῆς Οὐαλλίας
(ΚΑ'—1061)
Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Χαγιο-
μάκι, τετραδιάκια ἔσταιλα μέρ-
Διαπλάσεως. Εὐχαριστῶ. MONTAIN

Ιδανισμῆ, Τριανταφυλλένια, ἀλλὰ
γράφωμ; Τριανταφυλλένιο Μπου-
κετάκι, Πουλί τῆς Καταιγίδος, ἀνταλ-
λάσσωμ τετραδιάκια; — ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

(ΚΑ'—1063)
Προκηρύσσωμ διαγωνισμόν ἀγρό-
φων καρτῶν. Προθεσμία διμήνης.
Βραβεῖα τρία. Στείλατε: Πόλεμην, π. γ.
Ἀνδρόν. — Προμηθεύς, Παντοδύναμος

(ΚΑ'—1064)
Συμμετοχῇ (ΚΑ'—967) Διαγωνισμοῦ:
δραμῇ, ΧΩΡΙΣΤΑ.

Πανταχὸ Παράν, Τίταν, Περίδρομ-
Συναδέφωσιν, Ὀδυσσεύ, Πατριώ-
Πουλί Καταιγίδος: κλπ. τιμῆς τοῦ
διαγωνισμοῦ τοῦ: — ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

(ΚΑ'—1065)
ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ
Πρωτομηνιόντες στὸν Διαπλάσσο
σὺν χαίρετ' ἅπαντας. Μάγκα, Ἄ-
λῆν παληκαρούδες! Τίτάν! Μαῦρο
Ἰακτόνη! Γκαίμων! Λοιποὶ ντεντέκ-
αύσας... βρετὲ με. Κόρη Φοῖνικα
Κόρη Ἑρά, ἀλληλογραφεῖτε, συμ-
μαχοῦμε;

(ΚΑ'—1066)
Ο ΥΨΙΠΗΤΗΣ ΑΙΤΟΣ
Προκηρύσσωμ διαγωνισμόν Ζωγραφ-
κῆς. Προθεσμία διμήνης. Συμμε-
τοχῇ 50λεπτος. Βραβεῖα πρωτοφανή
Στείλατε: Υ. Α. poste restante Ἀθήνα

(ΚΑ'—1067)
ΠΡΟΣΕΧΩΣ "ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΔΟΥΣ"
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΥΨΙΠΗΤΟΥ ΑΙΤΟΥ